

Fırtına

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 21 Kasım 2018

Sahile vuran dalgalar mı,
Ehveni şer?
Ve şu kasımpatılar ne kadar mahzun şimdi.
İçimde bir his, çok derin;
Aç sokak hayvanları korkuyor fırtınadan.
Ağaçlar kulak kabartıyor doğaya.
Sonbaharın döktüğü çiçekler,
Bir daha hiç yeşermeyecek gibi.
Az önce sokak lambası kırıldı bir tanem.

Ruhumun rengi;
Sen uyuyorsun
Benimse
Uyku/sızım.
Yıldızsız geceye rağmen,
Kaleme dokunuşlarım bundandır.
Gökte bulutlar
Avare avare gezinirken,
Uyumak ne mümkün.

Ah ne zaman uyanacak,
İlkbahar!
Ne zaman görünecek yeniden yıldızlar.
Ay aydınlığında,
Sevgi sarhoşluğuyla üşüyeceğiz geceleri.
Göçmen kuşlar döner mi ki?
Nereden koptu bu fırtına?
Tüh elektrikler kesildi,
Şiir el yordamı.

Yatağımın ucunda mum ışığı
Azda olsa aydınlanıyor, ak saçlarım.
Sesinin tatlı ezgisi,
Olmalı şimdi.
Sevinirdim,

Feleğim şaşardı.

Kış,

Kıyamet,

Umurumda mı?

Of!

Gece ayaza çekti.

Bu karanlıkta, bir başıma,

Sokak hayvanlarını düşünmek,

Zor be güzelim.

Aklımı başımdan alıyor,

Rüzgarın ıslığı.

Baştan ayağa,

Ürperti.

Yağmur aralıksız yağıyor,

Saat dört, sıfır dört oldu.

Nohut odamızda,

Bakla sofamızda,

Üşüyen bir çocuk gibi,

Yalınayak pervaneyim.

Takıldığım kilimi

trampleden atlar gibi geçiştirken,

Elektrik geldi, gitti.

Çok şükür fırtına dindi,

Tüylerimi diken diken eden,

Sessizlik.

Dehşetten,

Aforizmalar coşacak eyvah!

Olağan üstü şeyler yazacağım.

İnan yorgunum.

Al başını git fırtına,

Sallama dünyayı.

Mehmet Fikret ÜNALAN

29 Kasım 2018 Saat 04.25

Güzelçamlı/Kuşadası/Aydın